

dige bestemmelse som en mekanisme, hvorved der kan lægges et moralsk pres på de af konflikten omfattede medlemmer for at få dem til at afslutte konflikten.

Til nr. 10.

Der kan argumenteres for, at det offentlige, når det finansierer over fire femtedele af understøttelsen, har et vist krav på, at anvist arbejde modtages. Men denne mulighed må ikke misbruges, hverken af det offentlige eller arbejdsgiverne, og derfor er der i det følgende stillet forslag om betydelige indskrænkninger i denne mulighed, jfr. nr. 11 og 12. Derudover bør den ældre arbejdskraft, på hvis slidsomme indsats gennem mange år den nuværende samfundsrigdom beror, have mulighed for helt frit at tage stilling til, om anvist arbejde kan modtages.

Bestemmelser om repressalier mod en lønmodtager, der „uden fyldestgørende grund forlader sit arbejde, eller hvis ledighed skyldes utilbørlig adfærd på arbejdspladsen“, er moralsk urimelig og ubalanceret, eftersom der ikke findes lovhjælp til at iværksætte repressalier mod arbejdsgivere, der „uden fyldestgørende grund“ afskediger arbejdskraft, eller som udviser „utilbørlig adfærd på arbejdspladsen“. Desuden er sådanne bestemmelser meget lette at misbruge fra arbejdsgiverens side, ikke mindst i en situation med massearbejdsløshed. Endelig indebærer de en meget alvorlig indskrænkning i, hvad der bør være lønmodtagerens frie ret til at forlade en arbejdsplads, som han/hun af den ene eller anden grund er utilfreds med.

Til nr. 11.

Denne bestemmelse er en alt for vidtgående fortolkning af § 63, stk. 1, nr. 1. Selv om der kan argumenteres for, at samfundet, som finansierer langt det meste af arbejdsløshedsunderstøttelsen, også kan stille visse krav om at modtage anvist arbejde, er denne fortolkning uacceptabel. Den indebærer, at samfundet (arbejdsformidlingen) og arbejdsgiverne kan rokere rundt med arbejdskraft efter forgodtbeholdende, og tildeler dermed arbejdskraften en underordnet rolle, der er helt i strid med demokratiske principper.

Til nr. 12.

Den nye affattelse er en konsekvens af forslaget om at ophæve 26 ugers reglen, for så vidt angår dennes virkninger for selve arbejdsløshedsunderstøttelsen. En situation som den, der beskrives i gældende lovs § 55, er yderst alvorlig, men bør ikke løses ved repressalier — og sådan opfattes § 55 af de arbejdssøgende. Tværtimod bør den udløse en forstærket indsats for at løse den pågældendes arbejdsproblem.

Det forudsættes, at den undersøgelse, der iværksættes i henhold til den nye affattelse, sker under inddragelse af social, juridisk og anden ekspertbistand, eventuelt i samarbejde med de relevante sociale myndigheder.

Til nr. 13.

Herved bliver det lettere at få understøttelse, når der er tale om et begrænset deltidsarbejde.